

האומר פרק ששי גימטין

ס.ז.

עין משפט נר מצוה

ס.ה א ב ג מו"י פ"ב
מהל' גירושין הל"ו
סמג ע"פ ר' טו"ע א"ר"ע
ס"י קב ספ"ד ד' ע"ש
נב"מ וכו' מ:
ד' י"ט טו"ע חו"מ סימן סו
ספ"ק כאן:
ה' מ"ח פ"י מהל' גירושין
ה"ט טו"ע א"ר"ע סימן יב
ספ"ק כאן:

מוסף רש"י

אוצר בלום. מ"ט פ"ב
מערבין צמורה יחד
(ר"ב"ט ב"ב נו. ושם)
בלום. משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב וק"ק קב.
לומר
מקומות מועטים הוא
מכר צמשה או צמשה,
וק"ק ככל מקום שמכר
הלכה נמוטו (יבמות טו)
וכע"ז ערובין טב. ובבב"ב
מ"ט הי"ט נמי
ביתאף ומשום הפי ק"ל
כמה בין צמשה בין
צמשה או צמשה,
ר"י יוסי נמוק
עמו. עמו. נ"ט וק"ק דב"ב
יש ק"ק המשקלות (ערובין
טעמי לראיתו מציא
לו ככל מקום (שם ט"ד)
טעמו, שהיה מציא טעם
לדבריו כל עשה (בבב"ב
ט"ז). לא חשו חכמים
לדבר זה. לומר לא יקמו
צ"ב ע"פ זה מן הלוהק וכן
העד של ג"ט לא יא"ח א"ח
האשה (יבמות כ"ה).
הדרן עלך האומר

לשנים תנו הרי אלו יכתבו ויתנו דברי ר' מאיר וש' לומר דלר' מאיר
כיון דהתם סופר פסול הו"ל כאומר אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו
והרי אלו יכתבו היינו יחמומו ואם תאמר אכתי היכי קתני הרי אלו
יכתבו ויתנו לכתלה למאי דאמר דאמון? הא נמי כשר ולא תעשה

כיון דאמר מר. לקמן צשמעתין גבי אמרו לסופר וכתבו ולפלוני
ופלוני וחתמו כשר הגט אצל לא תעשה: לא שיהא. הלכך לא
גורין. ושמואל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרין בהמגרש (לקמן דף פ"א): ולא מוקי לה

ותירך רבינו תם דמשום דאמר לשלשה
שהוא לכתלה? נקט דלר' לישנא
דיכתבו ויתנו אי נמי הכי קאמר
א"ס צ"ל לקיים שליחותם וכתבו ויתנו
בעלמך דאי אמרי לאחריני ועבדי
אפי' דיעבד לא מהני אי נמי דזמנין
דמעשה אפי' לכתלה כגון צשעת
דהק: **אמרו** וכתבו וחתמו ויתנו
ואפ"ל ופ"ל ויתנו. לא דמי לעד
מפי עד דהני מיילי צשמענו מפי
עדים שפלוני ליה מפלוני מנה שלא
נמסרה עדות לאלו המעידים אלא
צפני הראשונים אצל כאן עיקר עדות
לא נמסרה אלא לאלו הראשונים הם
שלוחי בעל שמונה לאלו לעשות לה
ג"ט: **שביחה**. פירש צקונטרס
לשמואל אית ליה צ"פ צב"ח (לקמן ד' פ"א)
דכתב סופר ועד שנינו ואח"כ אפי'
כרבי מאיר ומכל מקום נר"ך לומר
נמי אליביה דלא שכיחא דמתחילה לא
הקשה אלא מכאן דלא מסתברא דפליג
שמואל אדר' ירמיה ור"ז חסד"ל:
חכמים לבשירצה. יותר מר"מ
ודילמא ר' מאיר חר"ף
ומקשה ור' יהודה מתון ומס"ק? וכי
האי גוונא אמרינן צב"ח חריות
(דף ט"ז):

אמרו לסופר וכתבו ולפלוני ולפלוני וחתמו
ומשום כיסופא דסופר חיישי ומחתמי חד
מהנך סהדי וסופר בהדייהו ובעל לא אמר
הכי כיון דאמר מר כשר ולא תעשה בן
בישראל לא שכיח וליחוש דילמא אמר להו
לבי תרי אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו
ואזלי הנך משום כיסופא דסופר ומחתמי ליה
לסופר בהדי חד מינייהו ובעל לא אמר הכי
אמרי הא נמי כשר ולא תעשה הוא הניחא
למ"ד כשר ולא תעשה אלא למ"ד כשר
ותעשה מאי איכא למימר אלא רבי יוסי
"תרי אמר ושמואל סבר לה כוותיה בחדא
ופלוג עליה בחדא גופא אמר שמואל אמר
רבי הלכה כרבי יוסי דאמר מילי לא מימסרין
לשלוח אמר לפניו (ר"ש ברבי מאהר שר"מ
והנינא איש אונו הולקין על רבי יוסי מה
ראה רבי לומר הלכה כר' יוסי אמר לו שתוק
בני שתוק לא ראית את ר' יוסי אילמלי ראיתו
נמוקו עמו דתניא? איסי בן יהודה היה מונה
שבחן של חכמים ר"מ חכם וסופר ר' יהודה
"חכם לבשירצה ר' מרפון גל של אגוזין ר'
ישמעאל? חנות מיוונת ר"ע אוצר בלום ר'
יוחנן בן גורי קופת הרוכלים רבי אלעזר בן
עזריה קופה של בשמים? משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב וק"ק ר' יוסי נמוקו עמו רבי
שמעון טוחן הרבה ומוציא קימעה תנא
משבח קימעה ומה שמוציא אינו מוציא אלא
סובין וכן אמר ר"ש לתלמידיו בניי שנו
מודתי שמדתי תרומות מתרומות מידותיו
של ר"ע גופא אמר לשנים אמרו לסופר
ויכתבו ולפלוני ופלוני וחתמו אמר רב הונא
אמר ר' כשר ולא תעשה זאת בישראל
אמר ליה עולא לרב נחמן ואמרי לה רב
נחמן לעולא מאהר דכשר אמאי לא תעשה
זאת בישראל א"ל חיישינן שמא תשכור עדים
ובי חיישינן? והתניא עדים החתומין על ג' שדה
מקח ועל ג' אשה לא חשו חכמים לדבר זה
מעשה לא עבדי דבורא קאמרי אמר לשנים
אמרו לסופר וכתבו ואתם חתמו רב חסדא
אמר כשר ולא תעשה רבה בר בר חנה אמר
כשר ותעשה רב נחמן אמר כשר ולא תעשה
רב ששת אמר כשר ותעשה רבה אמר כשר
ולא תעשה רב יוסף אמר כשר ותעשה
ואיכא

א) ס"א ר' ישמעאל ב"ר
יוסי. ב) אבות דר' נתן
פ"ח ע"ש כמה שניתיב?
ג) צשמעתין שפתי הוא
לאש המדברים. ערוך ערך
הכ"ס. ד) נ"ע פירוש הערוך
ערך תורת. ה) יצמות מ"ט.
ו) צמורה נ"ט. ערוכין
ס"ג. ז) ערוכין נ"ה.
ח) כסות ל"א. ט) צמ"כ
גורם רבי ע"ש. ח) יצמות
כ"ה. ט) מלאך עד הסוף
טקף ע"פ מהרש"ל ופי'
רש"ב"א ופי' הר"ן בדעת
רש"י. י) צמ"כ ופי'
יש"י נמוקו יוסי נ"ט דבר
ערוך ע"ש המשקלות?
יא) צמ"כ ופי' הר"ן נ"ך
יא) צמ"כ ופי' הר"ן נ"ך
א"ס ללמד מפי מיד היה
מומין. יב) צמ"כ ופי'
שגורין. יג) צמ"כ ופי'
מפסיקו. יד) אבות דר'
נתן פ"ח. טו) צמ"כ ופי'
הכה תלמוד כשר חזיר
אכל מה. טז) נ"ע תוספת
צ"מ ק"ו ד"ה צמ"כ.
יז) נ"ע רש"י צ"ב נ"ה.
ד"ה אולר וכו'.

גליון הש"ס
תוס' ד"ה חכם ב' וכו'
האי גוונא אמרינן ב' ע'
משנת ר' יוסי ס' צ"ב:

הגהות הב"ח
א) רש"י ד"ה ושמואל
וכי' ידו כמיון כמד ידן
הוא הא כתב:

לעני רש"י
קלושי"א לקלושי"א.
מורוים.

מוסף תוספות
פ' י"ח) מה גל של אגוזים א"ס נוטל
אחת מהן והם נקצות ונפלות זו על
זו כולן כך ר' טרפון צ"ל תלמיד
ושאלו דבר היה מציא לו ראיה מקרא
מדרש משנה הלכה והאגדה הכל יחד:
חנות מיוונת. יינה מוכן זה תמיד
שלין חתומי נר"ך לומר ללוקחין
המתמין ואציא לכס (י) כן נר"ך א"ס
ללמד מפי מוזמן לו ותלמודו ערוך
צ"ב דרבי נתן למה היה ר' עקיבא
דומה לעני שנטל קופתו ויאל לשדה
מלא שעורים ק"ר ונתן זה מלא
חטין נתן זה וכן פוליס וכן עדשים
וכשבא צב"ח יצ"ר כל מין ומין
לעצמו כך ר"ע כשלמד מרבתי שמע
דבר מקרא מרבתי ואחריי הלכה

חנות מיוונת. לשון מוזן ואית
דגרסי מוזינת לשון זיון:
בלום. צקונטרס גרים צמ"ס כמו
פיו צלום ורגליו מצולמות
צב"כרות (מ) וא"ת (ט) דגרסי צמ"כ?
כמו צב"כשית רבה (פ' כ"ה) משל
למך שהיו אורזותיו צלוסיס? וחמומין
ומעורבין? : **דיבורא אמרי**
מעשה צ"א עבדי. והא דאמרין
סוף פרק צ' דיבמות (דף כ"ה) גבי
מיאנה או שחלצה צפניו ישאנה מפני
שהוא צ"ד ופר"ך בגמרא טעמא דצ"ד
הא צ"י תרי לא התניא עדים החתומים
על שדה מקח ועל ג' אשה לא חשו
חכמים כו' ומאי קושיא לישני דיבורא
אמרי מעשה לא עבדי כדאמר הכא
דהתם לא הו' אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחלצה וש' לומר כיון
דהתם על ידי דיבורא? נגמר הדבר
שע"י כך ניסת לשוק מעשה גמור
חשיב ליה אצל הכא איך נגמר על
יס ואינו אלא דיבור בעלמא:

הדרן עלך האומר התקבל
ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לצו לחזור עליהן ולגרוסן עד שהיו י' סדורין צפיו ולא אמר אלמוד מקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
הכס גדול עשה כל התורה מנובעות מטבעות סדר מדרש ספירי וספירא לבין שנהל לעצמן לתלמידיהו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן. ונראה צעמי
אוצר בלום סגור מסגירות לבדן מחילות י' מחילות כמו שעשין צביעות גדולות ליתן חטין מכאן שעורין מכאן עדשים מכאן כמו פיו צלום
ורגליו מצולמות צב"כרות (דף מ): קלושי"א צלע"י: **קופה הרוליס**. מפרש התם י' מה רובל זה שצ"ל לעיר שואלין ממנו אפרסמון עמן
אומר הין פלייט עומך אמר הין קמון עמך אמר הין כך נר"ך א"ס לשאלו דבר צמקרא משיצו וכן בגמרא וכן צמ"כ מדרש עין
באגדה. ואין שצ"ח דומה לשל ר"ע שנתן לצו תחילה ולמד הכל מצולל ואח"כ סדרן: **קופה של צמ"ס**. דומה לקופת הרובלין אלא שהרובל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד צרור לצדו להיות מוזמן לשאלו: קצ וקני. י' לא לימד הרבה כשאר חזירי אלא מה
שאומר צב"ח המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**. שנה הרבה: **מוציא קימעה**. מפרש ליה: **סנה משכה קימעה**. מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין. מה ששכה מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שנו מודוסי**. למדו תורת:
שמדוסי פרומוס פרומוס מודוסי של ר"ע. בחרתים ותרמתים מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צב"ח אחר צב"ח: **שמה ששכור**
עדים. לכך שאמרו צ"ס בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא השכו חכמים לדבר זה. מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**. שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**. אומר לאחריי לעשות והאחריי סבורים שהבעל צ"ח: **ואתם**
התמומו. דליכא למיחש שמה תשכור כיון דאיך חותמין אלא א"ס כן שמעו מפי הבעל עצמו: ולא טעשה. גזירה הא אלו הא:

ואחריי מדרש ואחריי אגדה נתן לצו לחזור עליהן ולגרוסן עד שהיו י' סדורין צפיו ולא אמר אלמוד מקרא לעצמו מדרש לעצמו אצל כשנעשה
הכס גדול עשה כל התורה מנובעות מטבעות סדר מדרש ספירי וספירא לבין שנהל לעצמן לתלמידיהו והלכות לעצמן ואגדות לעצמן. ונראה צעמי
אוצר בלום סגור מסגירות לבדן מחילות י' מחילות כמו שעשין צביעות גדולות ליתן חטין מכאן שעורין מכאן עדשים מכאן כמו פיו צלום
ורגליו מצולמות צב"כרות (דף מ): קלושי"א צלע"י: **קופה הרוליס**. מפרש התם י' מה רובל זה שצ"ל לעיר שואלין ממנו אפרסמון עמן
אומר הין פלייט עומך אמר הין קמון עמך אמר הין כך נר"ך א"ס לשאלו דבר צמקרא משיצו וכן בגמרא וכן צמ"כ מדרש עין
באגדה. ואין שצ"ח דומה לשל ר"ע שנתן לצו תחילה ולמד הכל מצולל ואח"כ סדרן: **קופה של צמ"ס**. דומה לקופת הרובלין אלא שהרובל
מתוך שאומנתו לכך מרבה מינין יותר וקושר כל אחד צרור לצדו להיות מוזמן לשאלו: קצ וקני. י' לא לימד הרבה כשאר חזירי אלא מה
שאומר צב"ח המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: **טוחן הרבה**. שנה הרבה: **מוציא קימעה**. מפרש ליה: **סנה משכה קימעה**. מתלמודו:
ומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין. מה ששכה מתלמודו לא שכה אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: **שנו מודוסי**. למדו תורת:
שמדוסי פרומוס פרומוס מודוסי של ר"ע. בחרתים ותרמתים מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צב"ח אחר צב"ח: **שמה ששכור**
עדים. לכך שאמרו צ"ס בעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: לא השכו חכמים לדבר זה. מאחר שמכירין חתימתן לא חשו לומר שקר
חתמו: **מעשה לא עבדי**. שיחתמו שקר או יעידו שקר: **דיבורא עבדי**. אומר לאחריי לעשות והאחריי סבורים שהבעל צ"ח: **ואתם**
התמומו. דליכא למיחש שמה תשכור כיון דאיך חותמין אלא א"ס כן שמעו מפי הבעל עצמו: ולא טעשה. גזירה הא אלו הא: